

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Szecskay Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Szecskay András ügyvéd) által képviselt ... (....) felperesnek - a dr. Ackermann Aladár ügyvéd (.....) által képviselt ... (.....) I. rendű és a másodfokú eljárásban dr. Kiss Gábor Sándor ügyvéd (.....) által képviselt ... (korábbi nevén: II.rendű alperes neve) II. rendű alperesek ellen - védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. március 14. napján kelt, 1.P.23.924/2006/6. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az I. rendű alperes által fizetendő perköltség összegét 62.000 (Hatvankétezer) Ft-ra leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

A felek a másodfokú perköltségüket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. r. alperes 2001. november 5-től 2005. július 22-ig, a II. r. alperes pedig 2004. szeptember 10-től 2005. július 22-ig azzal, hogy alsónémedi telepük üzemcsarnokának falán a „bandag” megjelölést feltüntették, bitorolták a felperes és lajstromszámú védjegyeit. Eltiltotta az I. és II. r. alperest a további jogsértéstől. Feljogosította a felperest, hogy az I. és II. r. alperesek költségén közzétegye az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét két alkalommal az „.....” című újságban 1/8 oldalterjedelemben. Kötelezte az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 Ft, míg a II. r. felperest (helyesen: alperest), hogy ugyanezen idő alatt fizessen meg a felperesnek 150.000 Ft perköltséget.

A megállapított tényállás szerint a felperes a jogosultja a nemzetközi lajstromszámú „bandag” szövedjegynek, amely - egyebek mellett - a 12. áruosztályon belül a kaucsuk anyagokat oltalmazza, jogosultja továbbá az

nemzetközi lajstromszámú „bandag” ábrás védjegynek a 17. osztályban többek között a gumianyagok vonatkozásában.

A védjegyek használatára az I. r. alperes használati jogosultságot szerzett franchise-szerződéssel azi ési fióktelepeire vonatkozóan. A szerződések 2001. május 2-án illetve november 4-én megszűntek, de 2005. július 22. napjáig továbbra is látható volt a „bandag” védjeggyel megegyező megjelölés az alsónémedi üzemcsarnok falán, amely 2004. szeptember 10-étől nemcsak az I. r. alperes, hanem a II. r. alperes fióktelepe is volt.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 27. §-ának (1) bekezdése és a 12. § (2) bekezdésének b) pontja alapján az alperesek védjegybitorlást valósítottak meg, mivel a felperesi védjegyekkel az általuk használt megjelölés összetéveszthető.

A jogsértés megállapítása mellett alkalmazta a keresetben kért jogkövetkezményeket, a Vt. 27. § (2) bekezdése b) pontja szerint a további jogsértéstől eltiltotta és a d) pont alapján elégtétel adására kötelezte az alpereseket. A jogsértés súlyára tekintettel a közzétételt csak a helyi érdekeltségű sajtóorgánumban rendelte el.

A perköltség viseléséről az elsőfokú bíróság akként rendelkezett, hogy azt a pervesztes I. és II. r. alperesek kötelesek viselni, ennek kapcsán a Pp. 78. § (1) bekezdésére és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdésére, a 3. § (1) és (3) bekezdésére hivatkozott.

Az ítélet ellen az I. r. alperes fellebbezett. Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával kérte az eltiltásra és az elégtételadására vonatkozó rendelkezés mellőzését, továbbá a terhére megállapított perköltség összegének 20.000 Ft-ra történő mérséklését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az indokoltnál nagyobb szankciókkal sújtotta, az adott esetben a jogsértés megállapítása elegendő lett volna. A további jogsértéstől való eltiltást szükségtelennek tartotta, mivel a védjegy használatával önként felhagyott, csaknem két évvel az elsőfokú ítélet meghozatala előtt. A közzététel kapcsán pedig kifejtette, hogy az adott módon elrendelt nyilvánosság ingyenes vagyoni előnyt biztosítana a felperes számára, holott az I. r. alperes nem alkalmazta a védjeggyel védett szolgáltatást, csak a csarnok falán maradt fenn a védjegy, ami konkrét forgalmazás nélkül díjtalan reklám a felperesnek.

Az eset körülményeire tekintettel a felperes javára megállapított 200.000 Ft perköltséget eltúlzottnak tartotta, mivel csak egy beadványt nyújtott be és csak egy tárgyaláson vett részt.

A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, helyes indokai alapján.

A II. r. alperes egyetértett az I. r. alperes fellebbezésével.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének kizárólag a fellebbezéssel érintett részét bírálta felül, a nem támadott része - az I. r. alperes vonatkozásában a jogsértés megállapítása és a II. r. alperest érintő ítéleti rendelkezések - jogerőre emelkedett.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak és a kialakult gyakorlatnak megfelelően, valamint a jogsértés súlyához igazodóan helytállóan alkalmazta a védjegybitorlás miatt kért objektív jogkövetkezményeket, azzal a másodfokú bíróság egyetért.

A Vt. 27. § (2) bekezdés b) pontja értelmében a védjegyjogosult a bitorlóval szemben - az eset körülményeihez képest - követelheti a védjegybitorlás vagy az azzal közvetlenül fenyegető cselekmények abbahagyását és a bitorló eltiltását a további jogsértéstől, illetve a d) pont értelmében követelheti, hogy a bitorló nyilatkozattal vagy más megfelelő módon adjon elégtételt, és hogy szükség esetén a bitorló részéről vagy költségén az elégtételnek megfelelő nyilvánosságot biztosítsanak.

A fellebbezésre válaszolva rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy az adott esetben a további jogsértéstől a jövőre nézve történő eltiltás indokolt volt. Az eltiltás célja a prevenció, és abban az esetben, ha a jogsértés megtörténte megállapításra kerül, e jogkövetkezmény alkalmazása alappal kérhető, azt nem befolyásolja az időmúlás. Az I. r. alperes által felhozott érvek, miszerint már felhagyott a jogszerűtlen védjegyhasználatával és a védjegyet eltávolította az üzemcsarnok külső faláról, esetlegesen az abbahagyásra kötelezés szankciójával szemben vezethettek volna eredményre, amelyről azonban az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.

Megillette a felperest az a jog is, hogy az I. r. alperes által tényyszerűen elismert jogsértő magatartás megállapítása mellett megfelelő nyilvánosság mellett elégtételt kapjon

Az elsőfokú bíróság arányosan és indokoltan döntött erről a jogkövetkezményről, amikor a kérelemhez képest szűkebb körben rendelkezett az elégtétel adásáról, elegendőnek tartotta az adott esetben a helyi lapban történő közzétételt, míg az országos terjesztésű napilapban, aban szükségtelennek találta azt. A közzététel célja a reparáció, amelynek eredményeként abban a közegben juthat nyilvánosságra, hogy a jogsértés megállapításra került, ahol a kifogásolt magatartás ismertté vált. Az elégtételadás szankciójának az alkalmazása során a bíróság által mérlegelhető, hogy az adott körülmények mellett milyen mértékű nyilvánosság tekinthető megfelelőnek, de a kérelem teljes elutasítására csak a jogsértés megállapítása iránti kereset alaptalansága esetén kerülhet sor.

Alappal kifogásolta azonban a fellebbezés az elsőfokú bíróság által a felperes javára megállapított perköltség összegét.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdésére és a 3. § (1) és (3) bekezdéseire, de annak alapján téves számítással állapította meg az I. r. alperes vonatkozásában a perköltséget 200.000 Ft-ban.

A hivatkozott IM rendelet 1. § (1) bekezdése szerint a rendelet rendelkezéseit a polgári eljárásban a pernyertes felet képviselő ügyvéd munkadíjának és készkiadásának megállapítása során kell alkalmazni.

A 3. § (1) bekezdése értelmében, ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselet ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg.

A (3) bekezdés kimondja, hogy ha a perben a pertárgy értéke nem állapítható meg, a munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek a pert megelőző és a peren kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként 5000 Ft, de legalább 10 000 Ft.

A felperes nem csatolt az ügyvédjével kötött díjmegállapodást, a védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránti perben pedig a pertárgy értéke nem állapítható meg. Ennél fogva a felperesi képviselő munkadíja a tárgyalási órák számához és a pert megelőző tevékenységéhez igazodik. Az adott ügyben az elsőfokú bíróság egy tárgyalást tartott, amely egy órán belül véget ért, azt megelőzően pedig a keresetlevél elkészítésére került sor.

Mindennek figyelembevételével a másodfokú bíróság az I. r. alperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét leszállította, amely az I. r. alperes által elfogadott mértékű 20.000 Ft-os ügyvédi munkadíjból és az I. r. alperest érintő kereseti kérelem kapcsán a felperes által lerótt 42.000 Ft illetékből tevődik össze.

A Fővárosi Ítéltábla a fentieknek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletét - a nem fellebbezett részeket nem érintve - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A részben eredményes I. r. alperesi fellebbezésre, valamint az általa lerótt fellebbezési illetékre figyelemmel, a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján akként határozott, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

Budapest, 2008. március 11.

. Kovács Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

Dr. Mohácsy
bíró

A kiadmány hiteléül:
bírószági ügyintéző